Snowdon King – Picătura

La început am crezut că am iubit picătură…

Apoi am crezut că am urât picătură…

Am avut sentimente variate şi m-am agitat în jurul acelei picături o veşnicie, neştiind ce să fac.

Pentru câteva clipe, am crezut că poate deveni foc, pământ sau aer…

Am crezut atât de mult în visul meu şi mă concentram asupra picăturii să se transforme în altceva.

A fost interesant, dar copilăresc…

Picătura de apă e o picătură de apă în palma unui om.

Poate în pară unui foc, picătură poate deveni abur, aer, gheaţa… lucruri minunate!

Dar eu sunt doar un pui de om. Un copil. Deci picătură a rămas mereu picătură

Ce voia să fie şi ce trebuia să fie.

Atunci am înţeles şi am aruncat-o furioasă în ocean.

Furioasă pentru că am fost copil şi mi-am pierdut atâta timp încercând să fac ceva ce nu reuşeam. Să o transform. Eu… mi-am pierdut atâta timp…

Eu, în propriile mele vise şi copilării şi negarea realităţii.

EU!!!

Poţi să fii furios pe picătură pentru că este picătură!!???

Nu are sens…

Am greşit, am negat realitatea, m-am minţit.

Şi am tras consecinţele.

Nu urăsc picătură…

De fapt, acum picătură este în ocean, nu am niciun sentiment pentru ea.

Am înţeles ce am greşit şi unde…

Nu am iubit niciodată picătură cu adevărat. Am iubit focul sau pământul care erau numai în imaginaţia mea…

De fapt picătură de apă nici nu mă interesa. Oceanul era plin de ele.

S-a întâmplat să fie cea din palma mea.

Pentru o secundă.

Nu mă blamez tare. De fapt, nu ştiam ce şi cum, toată viaţa fiind doar un joc de copil.

Am aruncat picătură.

Acum ea e parte din ocean, nu şi din viaţa mea.

Iubesc oceanul, dar nu picătură în particular.

Picătura nici nu mai exista.

Nu mai e nicio următoare picătură.

Şi ştii de ce?

Am luat o mâna de pământ şi mi-am frecat palmele. Mi-am frecat fata. I-am simţit asperităţile şi tot…

După micile zgârieturi iniţiale, am văzut că îmi place…

Îmi făcea bine.

Faţă îmi era roşie… mi-a făcut sângele să circule…

Am început să râd şi mi-am zis: „nu se poate! Cu pământ? Cu lut??”

L-am gustat „M-am bucurat şi am simţit şi amar.

Dar bucata aia de pământ m-a făcut fericită pentru că… pentru că n-am văzut niciodată în ea mai mult decât pământ!

Picătura se întreba în acest timp despre rolul ei.

Pe ea cine o iubea?

Oceanul?

Picătura era o lacrimă ce trebuia să fie amestecată cu pământ. Să fie noroi. Să ia urma unei tălpi. Să devină patimă.

Când ploua, mii de picături cad din cer suflete orfane. Caută, cauta, palme.

Când plângem ploua cu mii de picături. Caută, cauta pământ.

Când strângem în palme pământul, acesta este umed, plin de lacrimi.

Ca de nu ar fi praf şi pulbere.

Ar trebui să iubeşti picătură şi să-i mulţumeşti că-ţi umezeşte gura.

Ar trebui să iubeşti picătură pentru că este parte din tine la fel cum tu eşti parte din pământ.

Ar trebui să iubeşti picătură pentru că este oceanul ridicat la nori şi purtat de vânt.

Ar trebui să iubeşti picătură pentru că-ţi limpezeşte sângele şi-ţi domoleşte focul în rărunchi.

Ar trebui să iubeşti picătură pentru că şi picătură te-a iubit pe tine mai mult decât un ocean, mai mult decât cerul, mai mult decât pământul. Mai mult decât orice a iubit vreodată un om. O femeie de aer. Un vărsător de picături.

Ai crezut că ai aruncat picătură?

Nu uita, izvorul e sfânt.